

**MINISTER
EDUKACJI NARODOWEJ**

DE-3-WCh-0401-11/2008

Pan

Bogdan Michał Borusewicz

Marszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Senatora Tadeusza Gruszkę na 22. posiedzeniu Senatu RP w dniu 20 listopada 2008r. w sprawie ważnych aspektów prawnych i finansowych funkcjonowania systemu edukacji – uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji i wyjaśnień.

1. Finansowanie zadań oświatowych prowadzonych (dotowanych) przez jednostki samorządu terytorialnego odbywa się z dochodów jednostek samorządu terytorialnego. Jednym z dochodów JST jest część oświatowa subwencji ogólnej. Subwencja oświatowa przekazywana jest do jednostek samorządu terytorialnego z budżetu państwa. Natomiast jednostka samorządu terytorialnego jest zobowiązana do finansowania (dotowania) szkół zgodnie z zasadami przyjętymi w ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004r. Nr 256, poz. 2572 – z późn. zm.).

Jeżeli chodzi o sposób ustalenia wysokości dotacji dla niepublicznej szkoły policealnej kształcącej w zawodzie technika farmaceuta, będącej szkołą o uprawnieniach szkoły publicznej uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 90 ust. 3 ww. ustawy o systemie oświaty szkołom niepublicznym o uprawnieniach szkół publicznych, w których nie jest realizowany obowiązek szkolny lub obowiązek nauki – dotacja przysługuje na każdego ucznia w wysokości nie niższej niż 50% ustalonych w budżecie odpowiednio danej gminy lub powiatu wydatków bieżących ponoszonych w szkołach publicznych tego samego typu i rodzaju w przeliczeniu na jednego ucznia. W związku z powyższym w ocenie MEN dotacja dla niepublicznych szkół medycznych o uprawnieniach szkół publicznych powinna być obliczana na podstawie ustalonych w budżecie JST wydatków bieżących ponoszonych w publicznych medycznych szkołach policealnych i kalkulowana na poziomie nie niższym niż 50 % tych kosztów.

2. Kwestie finansowania doskonalenia zawodowego nauczycieli oraz kryteria i tryb przyznawania środków na dofinansowanie doskonalenia zawodowego nauczycieli, w tym dofinansowanie opłat za kształcenie pobierane przez szkoły wyższe i zakłady kształcenia nauczycieli, regulują przepisy art. 70a ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674 - z późn. zm.) oraz

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 11.12.08.

nr 7266, podpis Borusewicz

Warszawa, 2008 - 12 - 11

p.k. N. Gruska
15.12.
9370
Marszałek

rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie sposobu podziału środków na wspieranie doskonalenia zawodowego nauczycieli pomiędzy budżety poszczególnych wojewodów, form doskonalenia zawodowego dofinansowywanych ze środków wyodrębnionych w budżetach organów prowadzących szkoły, wojewodów, ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania oraz szczegółowych kryteriów i trybu przyznawania tych środków (Dz. U. Nr 46, poz. 430).

W myśl art. 70a ust. 1 ww. ustawy Karta Nauczyciela, organy prowadzące szkoły są zobowiązane do wyodrębnia w swoich budżetach środków na dofinansowanie doskonalenia zawodowego nauczycieli, w tym organizację systemu doradztwa zawodowego (w wysokości 1% planowanych rocznych środków przeznaczonych na wynagrodzenia osobowe nauczycieli). W myśl § 2 ust. 1 pkt 2 ww. rozporządzenia ze środków tych organy prowadzące mogą m.in. dofinansowywać organizację szkoleń, seminariów oraz konferencji szkoleniowych dla nauczycieli, w tym nauczycieli zajmujących stanowiska kierownicze w trybie i zgodnie z kryteriami określonym w § 5 niniejszego aktu prawnego, tj. z uwzględnieniem:

- kwalifikacji nauczycieli oraz zgłaszanych przez nauczycieli potrzeb w zakresie ich uzupełniania i podnoszenia,
- oceny przydatności form doskonalenia zawodowego w pracy nauczyciela,
- zadań związanych z realizacją polityki oświatowej państwa.

Jednocześnie zgodnie z § 5 oraz stosownie do zapisów § 6 ust. 1 i 2 ww. rozporządzenia zarówno dyrektor szkoły lub placówki jak i organ prowadzący szkołę lub placówkę, opracowując odpowiednio:

- wieloletni plan doskonalenia zawodowego nauczycieli,
- roczny budżetowy plan dofinansowania form doskonalenia nauczycieli (przy opracowaniu, którego jest zobowiązany brać pod uwagę wnioski dyrektorów szkół i placówek przygotowane z uwzględnieniem wieloletniego planu doskonalenia zawodowego nauczycieli),

powinien mieć na uwadze:

- program rozwoju szkoły lub placówki i związane z tym potrzeby kadrowe,
- plany rozwoju zawodowego poszczególnych nauczycieli,
- wnioski nauczycieli o dofinansowanie form doskonalenia zawodowego organizowanych przez szkoły wyższe i zakłady kształcenia nauczycieli.

Powyższe kryteria nie zawężają listy form doskonalenia zawodowego do form bezpośrednio związanych z procesem dydaktycznym ocenę ich przydatności pozostawiając dyrektorom i organom prowadzącym szkołę lub placówkę.

W świetle powyższych wyjaśnień, uprzejmie informuje, iż uznanie wydatków poniesionych na dofinansowanie zawodowe nauczycieli, w tym kształcenie nauczycieli w zakresie BHP, szkolenia nauczycieli w zakresie udzielania pierwszej pomocy lub organizacji szkoleń dla dyrektorów z zakresu zarządzania i kontroli wewnętrznej należy do kompetencji organu prowadzącego szkoły lub placówki.

3. Zgodnie z art. 70b ust. 5 ww. ustawy o systemie oświaty, jeżeli umowa o pracę w celu przygotowania zawodowego została rozwiązana z przyczyn niezależnych od pracodawcy, a młodociany pracownik podjął naukę zawodu na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego u innego pracodawcy – przysługującą kwotę dofinansowania dzieli się między wszystkich pracodawców, proporcjonalnie do liczby miesięcy prowadzonej przez nich nauki zawodu. Dofinansowanie nie przysługuje temu pracodawcy, z którym umowa została rozwiązana z jego winy.

Jednocześnie zgodnie z art. 70b ust. 2 pkt 1 wysokość kwoty dofinansowania kosztów kształcenia jednego młodocianego pracownika zależy od okresu kształcenia wynikającego z umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, który w przypadku nauki zawodu wynosi 24 bądź 36 miesięcy. Należy także zaznaczyć, że zgodnie z § 6 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 maja 1996 r. w sprawie przygotowania zawodowego młodocianych i ich wynagrodzenia (Dz. U. z 1996 r. Nr 60, poz. 278 - z późn. zm.) nauka zawodu trwa nie krócej niż 24 miesiące i nie dłużej niż 36 miesięcy, z zastrzeżeniem § 12 wskazanego rozporządzenia, który między innymi stanowi, że jeżeli młodociany dokształcający się w zasadniczej szkole zawodowej nie otrzymał promocji do klasy programowo wyższej lub nie ukończył szkoły, pracodawca, na wniosek młodocianego albo izba rzemieślnicza, na wniosek pracodawcy będącego rzemieślnikiem i młodocianego, może przedłużyć czas trwania nauki zawodu, nie więcej jednak niż o 12 miesięcy, w celu umożliwienia dokończenia nauki w szkole, a w innych uzasadnionych przypadkach nie więcej niż o 6 miesięcy. Organ przyznający dofinansowanie, wyliczając jego wysokość, powinien wziąć pod uwagę wszystkie powyższe przepisy.

Zgodnie z art. 70b ust. 7 ww. ustawy o systemie oświaty dofinansowanie kosztów przygotowania zawodowego młodocianego pracownika przyznawane jest na wniosek pracodawcy złożony w terminie trzech miesięcy od ukończenia nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy. Jednocześnie ten sam ustęp w punkcie 3 nakłada na pracodawcę obowiązek dołączenia do wniosku o dofinansowanie dyplomu, świadectwa lub zaświadczenia potwierdzającego zdanie egzaminu zawodowego. Należy też zauważyć, że zgodnie z ww. rozporządzeniem Rady Ministrów w sprawie przygotowania zawodowego młodocianych i ich wynagrodzenia zdanie egzaminu jest warunkiem koniecznym ukończenia nauki zawodu, natomiast zdanie egzaminu sprawdzającego kończy przyuczenie do wykonywania określonej pracy. W związku z powyższym termin składania wniosków o dofinansowanie przygotowania zawodowego młodocianego pracownika biegnie od daty egzaminu, która oznacza zakończenie nauki zawodu bądź przyuczenia do wykonywania określonej pracy i tym samym spełnienie warunku określonego w art. 70b ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie oświaty. Należy przy tym zaznaczyć, że zgodnie z § 140 ust. 3 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 30 kwietnia 2007 r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 83, poz. 562 - z późn. zm.) osoby, które nie przystąpiły do egzaminu zawodowego bezpośrednio po ukończeniu nauki, mają prawo przystąpić do tego egzaminu w terminie 3 lata, który upływa wraz z zakończeniem tej samej sesji egzaminacyjnej (zimowej lub letniej, o których mowa w § 113, ust. 1 i 2 ww. rozporządzenia), w której był organizowany pierwszy dla nich egzamin zawodowy.

Zgodnie z §14 ust. 1 ww. rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie przygotowania zawodowego młodocianych i ich wynagrodzenia w razie przerwania nauki zawodu i

podjęcia jej w tym samym lub pokrewnym zawodzie u innego pracodawcy, czas odbytej poprzednio nauki zawodu wlicza się młodocianemu do okresu wymaganego do odbycia przygotowania zawodowego, po sprawdzeniu stopnia opanowania zawodu, jeżeli przerwa w nauce zawodu nie trwała dłużej niż 12 miesięcy. Ponadto § 14 ust. 2 stanowi, że zaliczenia praktycznej nauki zawodu dokonuje pracodawca, który przyjął młodocianego w celu dokończenia nauki zawodu, a zaliczenia przedmiotów teoretycznych - w zakresie zrealizowanym w okresie odbywania przygotowania zawodowego u poprzedniego pracodawcy - dokonuje podmiot prowadzący teoretyczne kształcenie zawodowe tego młodocianego w czasie odbywania przez niego przygotowania zawodowego u nowego pracodawcy. Zgodnie z §14 ust. 3 przepisy ust. 1 i 2 dotyczą odpowiednio młodocianych, którzy rozpoczęli naukę zawodu na innej podstawie niż umowa o pracę w celu przygotowania zawodowego, lecz nauki tej nie ukończyli.

Zgodnie z art. 70b ust. 2 ww. ustawy o systemie oświaty wysokość kwoty dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika zależy od okresu kształcenia wynikającego z umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego. Należy także zaznaczyć, że zgodnie z § 6 ust. 1 w powiązaniu z § 11 ust. 1 ww. rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie przygotowania zawodowego młodocianych i ich wynagrodzenia nauka zawodu trwa nie krócej niż 24 miesiące i nie dłużej niż 36 miesięcy i kończy się egzaminem. Jednocześnie zgodnie z § 12 ust. 2 pracodawca, na wniosek młodocianego, a jeżeli pracodawcą jest rzemieślnik - izba rzemieślnicza, na wniosek pracodawcy będącego rzemieślnikiem i młodocianego, może wyrazić zgodę na skrócenie czasu trwania nauki zawodu. Skrócenie okresu nauki zawodu nie pozbawia pracodawcy prawa do dofinansowania kosztów przygotowania zawodowego młodocianego pracownika. Wyliczając kwotę dofinansowania przysługującego pracodawcy należy uwzględnić wszystkie wskazane powyżej elementy.

W przypadku, kiedy młodociany pracownik naukę zawodu odbywał u dwóch pracodawców, z których tylko jeden posiadał kwalifikacje wymagane przez rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 1 lipca 2002 r. w sprawie praktycznej nauki zawodu (Dz. U. Nr 113, poz. 988 - z późn. zm.) dofinansowanie nie przysługuje tylko temu z pracodawców, który wymaganym kwalifikacji nie posiadał. Przepisy art. 70b ustawy o systemie oświaty na pracodawcę, u którego młodociany pracownik kontynuował naukę zawodu przerwana u innego pracodawcy, nie nakładają obowiązku dołączenia do wniosku o dofinansowanie dokumentów potwierdzających posiadanie przez poprzedniego pracodawcę kwalifikacji określonych w przywołanym powyżej rozporządzeniu.

Zgodnie z art. 3 ust. 5 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle (Dz. U. z 2002 r. Nr 112, poz. 979 - z późn. zm.) rzemieślnicy zatrudniający pracowników w celu przygotowania zawodowego w rzemiośle powinni być członkami cechu lub izby rzemieślniczej, zatem w opinii MEN do pracodawców posiadających dyplom mistrzowski wydany przez izbę rzemieślniczą, ale nie będących członkami jednej z wyżej wymienionych organizacji, w odniesieniu do trybu zdawania egzaminu przez pobierających u nich naukę młodocianych pracowników powinno się stosować przepisy dotyczące pracodawców nie będących rzemieślnikami.

4. Funkcjonowanie szkół i placówek niepublicznych regulują przepisy ustawy o systemie oświaty, w szczególności art. 82-90a.

Zgodnie z art. 82 ust. 2 pkt 3d ww. ustawy o systemie oświaty osoba zamierzająca prowadzić szkołę lub placówkę niepubliczną powinna wskazać miejsce prowadzenia szkoły lub placówki oraz podać informację o warunkach lokalowych zapewniających bezpieczne i higieniczne warunki pracy i nauki, zgodnie z odrębnymi przepisami. Ten przepis obowiązuje również w przypadku zmiany miejsca prowadzenia szkoły lub placówki. Osoba prowadząca szkołę powinna, w przypadku zmiany lokalu szkoły, zgłosić zmianę danych organowi, który dokonał wpisu do ewidencji, w terminie wynikającym z przepisów art. 82 ust. 5 ustawy.

Jeżeli nowy lokal nie spełnia warunków określonych w art. 82 ust. 2 pkt 3d ustawy o systemie oświaty, a wynika to z braku dokumentów w postaci pozytywnych opinii wydanych przez odpowiednie instytucje, nie ma podstaw do dokonania zmiany we wpisie do ewidencji.

Odrębnymi przepisami w powyższym zakresie jest m.in. ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118 - z późn. zm.). W art. 56 przywołanej ustawy jest mowa o tym, że inwestor (użytkownik), w stosunku do którego nałożono obowiązek uzyskania pozwolenia na użytkowanie obiektu budowlanego, jest obowiązany zawiadomić, zgodnie z właściwością wynikającą z przepisów szczególnych, organy: Inspekcji Ochrony Środowiska, Państwowej Inspekcji Sanitarnej, Państwowej Inspekcji Pracy oraz Państwowej Straży Pożarnej. Organy te są zobowiązane zająć stanowisko w sprawie zgodności wykonania (przystosowania) obiektu budowlanego z projektem budowlanym. Nie zajęcie stanowiska przez wymienione wyżej organy w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia, traktowane jest jak nie zgłoszenie sprzeciwu lub uwag. Stronami w powyższej sprawie są: Państwowa Straż Pożarna oraz inwestor, właściciel lub użytkownik obiektu budowlanego.

Jednostki administracji oświatowej nie mogą, zatem wymagać opinii wystawionej przez wymienione wyżej organy, mogą natomiast wymagać potwierdzenia złożenia zawiadomienia (kserokopii) do Państwowej Straży Pożarnej, która w momencie jego otrzymania podejmuje czynności zgodnie ze swoimi uprawnieniami i kompetencjami na podstawie odrębnych przepisów.

5. Podstawą udzielania dotacji szkołom niepublicznym są przepisy zawarte w ww. ustawie o systemie oświaty. Przepis art. 90 tej ustawy w sposób ścisły i wyczerpujący ustanawia prawo niepublicznych szkół i placówek do otrzymania dotacji z budżetów odpowiednich jednostek samorządu terytorialnego. W ramach systemu dotowania szkół niepublicznych odnotować można trzy rodzaje uprawnień niżej wymienionych szkół do uzyskania dotacji, a mianowicie:

- szkołom niepublicznym o uprawnieniach szkół publicznych, w których realizowany jest obowiązek szkolny lub obowiązek nauki – dotacja przysługuje na każdego ucznia w wysokości nie niższej niż kwota przewidziana na jednego ucznia danego typu i rodzaju szkoły w części oświatowej subwencji ogólnej otrzymywanej przez jednostkę samorządu terytorialnego właściwą dla prowadzenia ww. szkół (art. 90 ust. 2a),
- szkołom niepublicznym o uprawnieniach szkół publicznych nie wymienionych wyżej – dotacja przysługuje na każdego ucznia w wysokości nie niższej niż 50% ustalonych w budżecie odpowiednio danej gminy lub powiatu wydatków bieżących

ponoszonych w szkołach publicznych tego samego typu i rodzaju w przeliczeniu na jednego ucznia (art. 90 ust. 3),

- szkołom niepublicznym nie posiadającym uprawnień szkoły publicznej – dotacja może być przyznana z budżetu powiatu (art. 90 ust. 3b).

Przepisy art. 90 ww. ustawy różnicują wysokość dotacji dla szkół niepublicznych o uprawnieniach szkół publicznych w oparciu o kryterium czy jest to szkoła, w której jest realizowany obowiązek nauki czy nie. Zasady podlegania obowiązkowi nauki określa natomiast art. 15 ust. 1 ustawy o systemie oświaty zgodnie, z którym obowiązek nauki trwa do ukończenia 18 roku życia. Ustawa nie wprowadza przy tym żadnych wyjątków od tej zasady, w szczególności na czas trwania obowiązku nauki nie ma wpływu do jakiego typu i rodzaju szkoły dziecko uczęszcza. W większości przypadków poprzez określenie typu szkoły i jego usytuowania w systemie oświaty można jednoznacznie ustalić, czy do określonej szkoły są przyjmowane osoby, które nie ukończyły 18 lat, a zatem czy jest to szkoła, w której jest realizowany obowiązek nauki. Jednak mogą się pojawiać sytuacje, jak przedstawiona w niniejszej sprawie, gdzie trudno jednoznacznie stwierdzić, czy w tej szkole znajdzie się, chociaż jedna osoba, która jest nadal objęta obowiązkiem nauki, ale też nie można wykluczyć, że o przyjęcie do tej szkoły mogą się ubiegać osoby, które temu obowiązkowi nadal podlegają.

Ustawodawca zróżnicował wysokość dotacji dla szkół niepublicznych o uprawnieniach szkół publicznych, przyznając prawo do wyższej dotacji szkołom, w których jest realizowany obowiązek nauki, to należy uznać, że intencją ustawodawcy było wspieranie tych szkół, do których co do zasady przyjmowana jest młodzież niepełnoletnia objęta obowiązkiem nauki, chociaż mogą też uczęszczać do nich osoby, które temu obowiązkowi nie podlegają. Tymczasem w Gimnazjum dla Dorosłych uczniowie tych szkół w decydującej większości będą osobami pełnoletnimi, a nawet mogą zdarzyć się sytuacje faktyczne, gdy żaden uczeń tej szkoły już w chwili rozpoczęcia nauki w tej szkole nie będzie podlegał obowiązkowi nauki. Wówczas względy celowościowe przemawiałyby za ustaleniem dotacji dla tego rodzaju szkół na podstawie art. 90 ust. 3 ustawy.

Z uwagi na wątpliwości interpretacyjne, które mogą się w tym przypadku pojawiać, nie można wykluczyć dokonywania przez inne podmioty stosujące te przepisy wykładni odmiennej, gdyż prezentowane stanowisko jest, bowiem wyłącznie opinią Ministerstwa Edukacji Narodowej, która nie ma mocy wiążącej dla innych podmiotów.

Ponadto pragnę zauważyć, że szkoła dla dorosłych zdefiniowana jest w art. 3 pkt. 15 ustawy o systemie oświaty – jest to „szkoła, w której stosuje się odrębną organizację kształcenia i do której przyjmowane są osoby mające 18 lat, a także kończące 18 lat w roku kalendarzowym, w którym przyjmowane są do szkoły”.

W świetle przepisów istotną cechą odróżniającą szkołę dla dzieci i młodzieży od szkoły dla dorosłych oprócz wieku uczniów jest odrębna organizacja kształcenia. Ta odrębność wyraża się przede wszystkim w stosowaniu innego ramowego planu nauczania. W przypadku konkretnej szkoły nie może, więc być żadnych wątpliwości, co do tego czy jest to szkoła dla dzieci i młodzieży czy szkoła dla dorosłych. Tym bardziej, że w systemie informacji oświatowej uczniowie wykazywani są w konkretnej szkole, która oznaczana jest przez typ oraz inne cechy ustalone w przepisach prawa oświatowego.

Pojęcie typu szkoły ustalone jest w art. 9 ww. ustawy o systemie oświaty. W ramach danego typu szkoły można wyróżnić rodzaje szkół – ze względu na różne kryteria, np. publiczna/niepubliczna, specjalna/ogólnodostępna albo dla dzieci i młodzieży/dla dorosłych. Należy zwrócić uwagę, że inne są koszty kształcenia w gimnazjum dla młodzieży (ok. 33 godziny tygodniowo) a inne w gimnazjum dla dorosłych (ok. 17 godzin tygodniowo).

Jednocześnie warto odnotować, że ustawa o systemie oświaty pozostawiła do kompetencji organów stanowiących jednostek samorządu terytorialnego określenie trybu udzielania i rozliczania dotacji, co umożliwia uwzględnienie uwarunkowań lokalnych i specyfiki szkół uprawnionych do otrzymania dotacji działających na terenie konkretnej jednostki samorządu terytorialnego, która ma obowiązek jej udzielenia. Przepis art. 90 ust. 4 ustawy o systemie oświaty określa minimalny zakres regulacji, wprost nakazując określenie w uchwale organu stanowiącego JST podstawy obliczania dotacji i zakresu danych, które powinny być zawarte we wniosku o udzielenie dotacji.

Jednocześnie należy stwierdzić, że MEN nie posiada kompetencji, by w sposób wiążący dla innych podmiotów rozstrzygać wątpliwości, jakie pojawiają się w związku ze stosowaniem przepisów określających zasady i tryb udzielania dotacji szkołom niepublicznym. Zgodnie z obowiązującymi przepisami jednostki samorządu terytorialnego działają samodzielnie i na podstawie własnego budżetu. Oznacza to, iż zarówno tryb udzielania dotacji, ustalanie jej wysokości, jak i rozliczanie udzielonych dotacji (w tym dokumenty niezbędne do udzielenia dotacji, jak i jej rozliczenia – ilość, forma i treść) jednostka samorządu terytorialnego winna – zgodnie z obowiązującymi przepisami – sama określić.

Ministerstwo Edukacji Narodowej nie sprawuje nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego oraz podmiotów – osób fizycznych i prawnych innych niż JST – prowadzących szkoły i placówki oświatowe i otrzymujących dotacje z budżetów samorządów. Z ramienia Państwa kontrolę nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego z punktu widzenia legalności sprawuje właściwy wojewoda, a w zakresie gospodarki finansowej – regionalne izby obrachunkowe.

z poważaniem

w/z MINISTRA
SEKRETARZ STANU

Krzysztof Szumilas

Krzysztof Szumilas